

NGÀY NHÀ GIÁO

Không có một đất nước nào mà lại lắm ngày truyền thống như nước ta. Ban bộ, ngành nghề nào cũng có ngày riêng, quân đội, công an, luật sư, nhà giáo, nhà báo, nhà may, nhà thờ... Tất tât phải cố đặt ra một ngày nào đó để tự tôn và được tôn vinh. Ngày nhà giáo VN có lẽ là ngày dễ nhớ nhất vì ai trong đời cũng là học sinh, không thì cũng là phụ huynh để PHẢI nhớ mà cúng cô hồn cho yên thân cả cha mẹ lẫn con cái.

Tôi hỏi quý vị đồng nghiệp, quý vị hãnh diện và hân hoan chào đón cái ngày này để làm gì? Một năm 365 ngày, được “tôn vinh” một ngày rồi cả xã hội phỉ nhổ 364 ngày có đáng không quý vị? Tôi nhìn quý vị xúng xính váy áo, ôm những bó hoa mua bằng máu và nước mắt của phụ huynh nghèo, quý vị nghiêng vai nghiêng cổ cho ra những pô hình để up phây, rồi sau đó ngồi vào những mâm cỗ từ quỹ “tự nguyện” đóng góp của PHHS mà tôi thấy như ăn phải miếng thịt ôi, chỉ chực nôn ra cho bằng sạch.

Một đất nước không cần có ngày Người Cao Tuổi, chỉ cần ở đất nước ấy người già không phải đi bán vé số, nhặt ve chai, xin ăn hay bươi rác.

Một đất nước không cần ngày Trẻ Em, miễn là đừng có trẻ em bị ấu dâm, trẻ bỏ học đi kiếm sống, trẻ bị bạo hành, trẻ bị lạm dụng.

Một đất nước văn minh không cần có ngày Phụ Nữ, chỉ cần họ không bị bạo hành, phân biệt đối xử.

Một đất nước không nên có các bà mẹ Anh Hùng, ba lần tiễn con đi hai lần khóc thầm lặng lẽ. Chúng mày có thương mẹ thì để mẹ sống yên bình bên các con mẹ. Chứ chúng mày tạo chiến tranh rồi bắt con mẹ lao vào cuộc chiến tranh phi nghĩa, phi nhân làm gì. Để rồi con mẹ mất, mẹ sống với nỗi đau thắt ruột rồi chúng mày cấp cho cho mẹ cái bằng Mẹ Việt Nam Anh Hùng, mỗi dịp kỷ niệm ngày cướp chính quyền thì chúng mày lại đem mét rưỡi vải đỏ với cái hình thằng diệt chủng đến dúi vào tay mẹ. Phụ nữ không cần anh hùng, phụ nữ chỉ cần cuộc sống an nhiên với chồng, với con thôi. Chúng mày không tạo ra chiến tranh tức là công đức vô lượng rồi.

Một người thầy cũng không cần đến ngày tôn vinh nhà giáo. Chỉ cần cái ngành giáo dục trả lương cho họ đủ sống để họ không phải bắt học sinh đi học thêm, chỉ cần họ không đi

học sinh đóng tiền học, chỉ cần họ không hối phụ huynh đóng quỹ lớp, chỉ cần họ không “vận động” phụ huynh đưa con đi chích VAC, họ chỉ cần chuyên tâm vào công việc chuyên môn thì tự khắc cả xã hội kính trọng họ, kính trọng từ ngày này sang tháng khác, từ năm này qua năm nọ, từ đời này đến đời kia. Chứ đâu chỉ có 1 ngày hoa trái, quà cáp, phong bì, hộp nơ, rồi những tháng còn lại trong năm nhìn nhau theo mối quan hệ mua bán con chữ, kinh doanh tri thức.

Quý vị hiểu mình cần phải làm gì rồi chứ? Muốn người khác tôn trọng trước hết mình phải có tự trọng. Lòng tự trọng từ đâu mà có? Tự trọng là không đủ tri thức không đứng trên bục giảng, tự trọng là thấy nghề giáo không đủ sống mạnh dạn bước ra khỏi ngành chứ không phải cào cấu phụ huynh cho đầy hũ gạo nhà mình, tự trọng là thấy sai trái, bất công phải lên tiếng chứ không hòa theo lũ lãnh đạo bóp cổ PH và HS, tự trọng là bị cử đi làm “nhiệm vụ chính trị” phải biết phản đối, tự trọng là thấy trường lạm thu phải đứng về phía phụ huynh, tự trọng là không câm lặng nghe và làm theo những điều dối trá, sai quấy của cấp trên cốt để yên thân, vững ghế.

Chỉ cần quý vị làm được những điều trên, mỗi năm xã hội sẽ tôn vinh quý vị đủ 365 ngày với sự yêu kính chân thành, không phải bằng những tấm thiệp ghi những câu hoa mỹ do bố mẹ chúng nó mỗi có kẹp mấy tờ bạc, những bó hoa tươi mua bằng những đoạn ruột héo, những cái hộp đựng vài mảnh vải áo dài, những coupon, những chai dầu thơm, sữa tắm... mà chỉ cần thêm nén nhang, nắm muối, nắm gạo là đủ bộ cúng mừng 2, 16 mỗi tháng.

Bà giáo Mai Thị Mùi

*Nguồn: Internet eMail by **Dũng Lê** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Tư, June 28, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*